

Бъди смел, бъди добър !

Есе

Ученичка съм и живея в малко планинско градче. Тук сякаш животът е спрял и както се казва в една красива българска песен „ просто няма какво да се случи“. Предимство, но може би и недостатък е, че по-голяма част от хората се познават. Знаят си болките и тъгата, с които някой от тях живеят заради болно дете, родител, приятел или друг близък човек. Тогава всеки се опитва да помогне, опитва се да облекчи страданието на своя съгражданин.

Както казват старите хора „Родопчанинът е замесен от друго тесто- той е състрадателен, гостоприеман и много добър“

Но всеки ден, гледайки телевизия аз попадам на толкова много негативна информация, свързана с насилие, агресия, издевателства върху стари и беззащитни хора и тогава се питам:

Нима може да бъдем безразлични, нима като хора от това общество може да си затворим очите и да се правим, че не виждаме нищо? Безразличието е сякаш да се откажеш от реалността, в която живееш и да заживееш в друга, угодна и удобна за теб реалност. Нима е възможно да видиш тъгата в очите на дете и да проявиш апатия ? Да, някой хора имат студени сърца, те са безлични същества и от това губят много в своя живот. Да бъдеш различен в нашето съвремие означава да си смел, добър, състрадателен, смирен и оптимистично настроен, да живееш с вяра, надежда и любов. Изходът не е в това да бъдеш безучастен, а да имаш шанса да се изградиш като достойна личност.

В нашето училище с всяка година се увеличава броя на децата със специално образователни потребности, дори в класа ми има дете със Синдром на Даун. Нашите учители са ни научили, че трябва да проявяваме търпение и разбиране към „различните“, затова и „Даунчето“, както наричаме съученика си се чувства спокоен и щастлив . Това са малките стъпки към израстването на човека и оформянето на децата като личности.

Ние сме хората, които правим от невъзможното – възможно, защото ако не се оставим да ни понесе течението, а стъпим здраво на земята и създадем един по-добър свят, то хората ще живеят по-щастливо и спокойно.

Една стара максима гласи : „ Камъкът не избира какъв да бъде“, но пък за сметка на това ние можем да избираме, дали да бъдем мъртви и безчувствени като тази субстанция , или да сграбчим силно възможността и да почувстваме промяната. Тази промяна, за която сме мечтали в трудните дни от живота си.

Голяма смелост се изисква да бъдеш капитан на собствената си съдба, да поемаш инициативи, да контролираш своя живот и да постигаш цели. Само човек, уважаващ себе си и знаейки с цената на какво е изградил своя път, може да разбере и да приеме болката на другия срещу него.

Не бива да оставяме нещата на случайността, а трябва да подкрепяме приятелите, родителите си, хората, които ни обичат. Трябва да се научим да поемаме отговорност, макар, че много мои връстници твърдят, че сме още малки за това. Но не ли е по-редно да помислим по какъв различен начин може да облекчим нечий живот, вместо да обвиняваме обстоятелствата и другите хора за нашето бездействие.

За да разберем какво се случва около нас е нужно да имаме добра комуникация. Трябва да се опитваме да разберем другия, преди да бъдем разбрани самите ние. Затова нека

изслушваме приятелите си, нека се опитаме да видим света през техните очи. Има деца, а и възрастни хора, които не обичат да споделят своите проблеми, но техните жестове, мимики, емоции издават състоянието им. Тогава нека се опитаме да разчетем тези сигнали и се опитаме да помогнем, нека да се поставим за момент в обувките на другия и се опитаме да помогнем, не само защото той има нужда от това, а и за наше удовлетворение.

Нека да запазим народните добродетели, благодарение на които нашия народ е оцелял в трудни моменти, нека уважаваме своите родители, защото семейството е най-ценната социална единица, нека обичаме приятелите си, защото без приятел човек е самотен и не на последно място, нека бъдем по-добри, за да преминаваме смело през житейските препятствия.